

Nicholas Sparks

Zie mij

Als Colin en Maria elkaar ontmoeten, veranderen hun levens voorgoed. Maar een duister verleden dreigt ze in te halen...

ISBN 978-90-225-7932-9
ISBN 978-94-023-0730-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *See Me*
Oorspronkelijke uitgever: Grand Central Publishing
Vertaling: GrootenBrink Vertalingen
Omslagontwerp: Duncan Spilling, LBBG en DPS Design & Prepress Studio,
Amsterdam
Omslagbeeld: Arcangel Images en Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Willow Holdings, Inc.
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jeannie Armentrout

Proloog

Hij was nog geen dag in Wilmington of hij wist al dat het het soort stad was waar hij zich nooit voorgoed zou vestigen. Het was er te toeristisch en het leek wel of de hele stad willekeurig was gegroeid, zonder enige planning. In het historische hart had je nog wel het soort huizen met veranda's aan de voorkant die hij had verwacht, met zuilen en een gedetailleerde betimmering, en enorme magnolia's in de tuinen, maar die liefelijke wijken maakten geleidelijk plaats voor een handelsgebied met winkelpromenades, supermarkten, ketenrestaurants en autodealers. Het verkeer slingerde zich in eindeloze rijen door het district en werd in de zomer nog ondraaglijker.

Maar het terrein van de University of North Carolina in Wilmington was een aangename verrassing geweest. Op de een of andere manier had hij zich een campus voorgesteld die volgebouwd was met de lelijke architectuur van de jaren zestig en zeventig. Er waren wel een paar van zulke gebouwen, vooral aan de randen van de campus, maar de centrale binnenplaats was een soort oase gebleken; beschaduwde wandelpaden en prachtig verzorgde gazons, terwijl de georgiaanse zuilen en bakstenen gevels van Hoggard Hall en Kenan Hall straalden in het zonlicht van de namiddag.

Hij was ook vol bewondering voor de binnenplaats. Er stond een klokkentoren, en toen hij er voor het eerst aankwam, had hij staan staren naar het beeld dat weerspiegeld werd in de vijver erachter,

waarbij de tijd zelf gespiegeld en tegelijkertijd onleesbaar was. Zolang hij een open tekstboek op zijn schoot had, kon hij blijven zitten en kijken naar wat er gebeurde, bijna onzichtbaar voor de studenten die rondliepen in hun in zichzelf verdiepte trance.

Het was warm voor eind september, en de studenten slenterden rond in korte broeken en hemdjes, zodat er overal huid zichtbaar was. Hij vroeg zich af of ze in de klas net zulke kleren droegen. Net als zij was hij naar de campus gekomen om te leren. Hij was er binnen drie dagen drie keer naartoe gegaan, maar er waren nog steeds te veel mensen; te veel mogelijke herinneringen, en hij wilde niet dat iemand zich hem zou herinneren. Hij overlegde bij zichzelf of hij naar een ander gebied moest verkassen, maar besloot uiteindelijk dat daar geen reden toe was. Voor zover hij kon zien, kon het niemand iets schelen dat hij hier was.

Hij was dichtbij, zo ontzettend dichtbij, maar voorlopig was het belangrijk dat hij zijn geduld bewaarde. Hij nam een lange ademteug en hield die vast, totdat hij hem uiteindelijk liet ontsnappen. Op de looppaden zag hij een paar studenten naar hun klas lopen, met rugzakken om hun schouders, maar op dit tijdstip waren ze in de minderheid ten opzichte van de klasgenoten die alvast aan het weekend waren begonnen. Hier en daar stonden studenten in groepjes van drie of vier te praten en slokjes uit waterflessen te nemen waarvan hij vermoedde dat ze met alcohol waren gevuld, en een paar studenten die eruitzagen als modellen voor Abercrombie waren een frisbee aan het overgooien terwijl hun vriendinnen aan de zijkant zaten te kletsen. Hij zag een jonge man en vrouw ruzie maken, waarbij het gezicht van de vrouw rood aangelopen was. Ze gaf haar vriendje een duw om ruimte tussen hen te creëren. Hij moest daar om glimlachen, omdat hij respect had voor haar boosheid en het feit dat ze zich, anders dan hij, niet verplicht voelde om te verbergen hoe ze zich voelde. Achter het paartje was een andere groep studenten een potje touch football aan het spelen met de zorgeloze uitbundigheid die alleen mensen zonder echte verantwoordelijkheid hebben.

Hij nam aan dat veel van de studenten die hij zag van plan waren vanavond of morgenavond uit te gaan. Studentensociëteiten. Bars.

Clubs. Voor velen van hen zou het weekend vanavond beginnen, want veel lessen werden niet eens gegeven op vrijdag. Hij was verbaasd geweest toen hij dat voor het eerst hoorde; een studie was zo duur dat hij zou hebben gedacht dat studenten meer tijd in de klas met hun professoren zouden hebben geëist, en geen weekends van drie dagen. Aan de andere kant zou het rooster zowel de studenten als de professoren waarschijnlijk goed bevallen. Wilde niet iedereen tegenwoordig dat alles gemakkelijk ging? Zo weinig mogelijk inspanning leveren? De kortste weg nemen?

Ja, dacht hij. Dat is precies wat de studenten hier leren. Ze leerden dat je geen moeilijke beslissingen hoefde te nemen, dat het niet belangrijk was om de juiste keuze te maken, vooral niet als je daar extra moeite voor moest doen. Waarom zou je op een vrijdagmiddag gaan studeren of proberen de wereld te veranderen als je buiten kon zijn en van de zon genieten?

Van links naar rechts kijkend vroeg hij zich af hoeveel van deze studenten wel eens nadachten over het leven dat ze zouden krijgen. Cassie had dat wel gedaan, herinnerde hij zich. Zij had de hele tijd nagedacht over de toekomst. Ze had plannen. Ze had op haar zeventiende haar hele toekomst uitgestippeld, maar hij kon zich herinneren dat hij het idee had gehad dat er iets voorzichtig was aan de manier waarop ze erover praatte, en hij had het gevoel gehad dat ze niet echt geloofde in zichzelf of in het imago dat ze aan de wereld liet zien. Waarom zou ze anders de besluiten hebben genomen die ze had genomen?

Hij had geprobeerd haar te helpen. Hij had het gedaan zoals het hoorde, had zich aan de wet gehouden, aangifte gedaan bij de politie, zelfs met de assistent van de officier van justitie gepraat. En tot dat moment had hij geloofd in de regels van de samenleving. Hij had het naïeve idee gehad dat het goede het kwade zou overwinnen, dat het gevaar kon worden ingedamd, dat gebeurtenissen beheerst konden worden. De regels waren er om ervoor te zorgen dat je veilig was en dat je niets kon gebeuren. Cassie had dat ook geloofd; was dat tenslotte niet wat kinderen werd geleerd als ze jong waren? Waarom zouden ouders die dingen anders zeggen? Kijk eerst naar links en dan naar rechts voor je de straat oversteekt. Stap

niet bij een vreemde in de auto. Poets je tanden. Eet je groenten. Doe je gordel om. De lijst ging maar door, regels om ons te beschermen en te redden.

Maar regels konden ook gevaarlijk zijn, had hij gemerkt. Bij regels ging het om gemiddelden, niet om specifieke gevallen, en aangezien mensen vanaf hun jeugd werden geconditioneerd om regels te accepteren, was het gemakkelijk om ze blind te volgen. Om te vertrouwen op het systeem. Het was gemakkelijker om je geen zorgen te maken over willekeurige dingen die konden gebeuren. Het betekende dat mensen niet over potentiële gevolgen hoefden na te denken, en als op vrijdagmiddag de zon scheen, konden ze frisbeeën zonder zich ook maar ergens zorgen over te maken.

Ondervinding was de pijnlijkste van alle leermeesters. Bijna twee jaar lang waren de lessen die hij had geleerd het enige waar hij aan kon denken. Ze hadden hem bijna verteerd, maar langzamerhand was er een helderheid uit naar boven gekomen. Ze had geweten wat het gevaar was. Hij had haar gewaarschuwd voor wat er zou gebeuren. En uiteindelijk had ze alleen maar de regels willen volgen, omdat dat wel zo makkelijk was.

Hij keek op zijn horloge en zag dat het eindelijk tijd was om te gaan. Hij deed het leerboek dicht en stond op van waar hij zat, waarna hij even bleef staan om te kijken of zijn beweging ervoor had gezorgd dat anderen hem hadden opgemerkt. Dat was niet het geval. Toen ging hij op weg, de binnenplaats overstekend, met het leerboek onder zijn arm. In zijn zak zat een brief die hij had geschreven, en hij veranderde van koers richting de brievenbus vlak voor het natuurkundegebouw. Hij liet de envelop door de gleuf vallen en wachtte; een paar minuten later zag hij Serena de deuren uit komen, precies op tijd.

Hij wist al veel over haar. Tegenwoordig leek het wel of alle jongeren Facebook, Twitter, Instagram en Snapchat hadden, waar ze hun leven in de etalage zetten voor iedereen die maar de tijd wilde nemen om de stukjes aan elkaar te plakken. Waar ze van hielden, wie hun vrienden waren, waar ze hun tijd doorbrachten. Hij wist al van een post op Facebook dat ze deze zondag met haar zus zou gaan brunchen bij haar ouders thuis, en zoals ze voor hem

uit liep, met haar donkerbruine haar dat tot over haar schouders viel, viel het hem weer op hoe mooi ze was. Ze had een natuurlijke elegantie, en ze ontlokte waarderende glimlachjes aan de jongens om haar heen, hoewel ze die, verdiept in gesprek als ze was, niet leek op te merken. Ze liep samen met een kleine, dikke blondine, een vriendin uit haar klas. Ze hadden samen deelgenomen aan een pedagogieseminar; hij wist dat ze onderwijzeres wilde worden op een lagere school. Plannen makend, net als Cassie altijd had gedaan.

Hij bewaarde afstand, gestimuleerd door de kracht die hij bij haar aanwezigheid voelde. De kracht die hij de afgelopen twee jaar had opgespaard. Ze had geen idee hoe dichtbij hij was of wat hij kon doen. Ze keek niet één keer zelfs maar heel even over haar schouder, maar waarom zou ze ook? Hij betekende niets voor haar, was gewoon het zoveelste gezicht in de menigte...

Hij vroeg zich af of ze de blondine over haar plannen voor het weekend aan het vertellen was, de plekken opsommend waar ze naartoe wilde gaan of de mensen die ze van plan was op te zoeken. Hij van zijn kant was van plan om zondag ook naar de brunch bij haar ouders te gaan, zij het niet als gast. In plaats daarvan zou hij hen observeren vanuit een huis vlakbij, gesitueerd in een buurt die heel burgerlijk was. Het huis stond al een maand leeg, nadat de eigenaren het via een executie waren kwijtgeraakt, maar het stond nog niet te koop. Hoewel er stevige sloten op de deuren zaten, had hij zich zonder veel moeite toegang tot het huis weten te verschaffen via een raam aan de zijkant. Hij wist al dat hij vanuit de grote slaapkamer hun veranda aan de achterzijde kon zien en in hun keuken kon kijken. Zondag zou hij toekijken hoe het hechte gezin zat te lachen en grapjes maakte aan de tafel op de veranda.

Hij wist iets over ieder van hen. Felix Sanchez was het toonbeeld van het klassieke immigrantensuccesverhaal; het krantenartikel dat met trots geplastificeerd tentoongesteld was in hun restaurant verhaalde hoe hij als tiener illegaal in het land was aangekomen zonder een woord Engels te spreken, en was begonnen te werken als bordenwasser in een restaurant in de buurt. Vijftien jaar later, nadat hij Amerikaans staatsburger was geworden, had hij genoeg gespaard

om in een winkelpromenade zijn eigen restaurant te openen – La Cocina de la Familia – waar hij de recepten van zijn vrouw Carmen opdiende. Terwijl zij kookte, deed hij alle andere dingen, vooral in de eerste jaren van het bedrijf. Beetje bij beetje had hun restaurant zich uitgebreid, en nu werd het gezien als een van de beste Mexicaanse restaurants in de stad. Hoewel er meer dan vijftien mensen werkten, waren de meesten van hen familieleden, waardoor het familiekarakter van het restaurant behouden bleef. Beide ouders werkten er nog altijd, en Serena werkte er drie keer per week als serveerster, net als haar oudere zus, Maria, ooit had gedaan. Felix was lid van zowel de Kamer van Koophandel als de Rotary Club, en hij en zijn vrouw woonden elke zondag om zeven uur 's ochtends de mis in St. Mary's bij, waar hij ook dienstdeed als diaken. Carmen was iets meer een mysterie; hij wist alleen dat ze nog altijd liever Spaans sprak dan Engels en dat ze, net als haar echtgenoot, trots was op het feit dat Maria de eerste afgestudeerde van de familie was.

Over Maria gesproken...

Hij had haar nog niet gezien in Wilmington. Ze was de afgelopen paar dagen niet in de stad geweest omdat ze een juridische conferentie bezocht, maar haar kende hij het best van allemaal. In het verleden, toen ze nog in Charlotte woonde, had hij haar heel vaak gezien. Hij had met haar gepraat. Hij had geprobeerd haar te laten inzien dat ze het bij het verkeerde eind had. En ten slotte had ze hem laten lijden zoals niemand ooit zou moeten hoeven lijden, en hij haatte haar om wat ze had gedaan.

Toen Serena gedag zwaaide naar haar vriendin en in de richting van de parkeerplaats liep, bleef hij rechtdoor lopen. Er was geen reden om haar te volgen, en hij was er tevreden mee te weten dat hij het kleine maar gelukkige gezin zondag zou zien. Vooral Maria. Maria was misschien nog wel mooier dan haar zus, hoewel ze eerlijk gezegd allebei winnaressen waren in de genetische loterij, met hun donkere ogen en vrijwel perfecte botstructuur. Hij probeerde zich voor te stellen hoe ze vlak naast elkaar aan de tafel zaten; ondanks het verschil in leeftijd van zeven jaar zouden mensen kunnen denken dat ze een tweeling waren. En toch waren ze verschillend.

Waar Serena buitengewoon extravert was, was Maria altijd rustiger en gedrevener geweest, de meest serieuze en ijverige van de twee. Evengoed waren ze heel hecht, niet alleen zussen maar ook goede vriendinnen. Hij mijmerde dat Serena misschien wel trekjes in haar zus zag die ze zou willen navolgen, en vice versa. Hij voelde een huivering van opwinding bij de gedachte aan het weekend, omdat hij wist dat het een van de laatste keren zou kunnen zijn dat het hele gezin bij elkaar was met enige schijn van normaliteit. Hij wilde zien hoe ze zich zouden gedragen voordat de spanning hun lieve, gelukkige gezinnetje begon te infecteren... voordat de angst hen in zijn greep kreeg. Voordat hun leven langzaam – en daarna op woeste wijze – in het verderf werd gestort.

Hij was hier tenslotte met een doel gekomen, en dat doel had een naam.

Het heette wraak.